

■ ÚLOHA 7: POHLEDNICE Z PAŘÍŽE

„Fakt se mi na té pohlednici něco nezdá,“ začala zase Líza, když byli s Bulíkem na cestě domů do Dělové ulice. Měli rádi tyhle podvečery s brzkým stmíváním. Hlavně Bulík, který považoval světlé letní noci za nanejvýš středně dobrý vynález. To teplé podzimní večery, kdy se dá hrát na schovávanou, jsou vynálezem přímo geniálním. Dá se říct, že skoro tak geniálním, jako by na něj přišel sám doktor Proktor. Podle Bulíka byl totiž profesor nejlepší vynálezce na světě. Co na tom, že pro zbytek světa byly vynálezy doktora Proktora bezcenné. Co o tom oni mohli vědět? Kdo například vynalezl nejsilnější prdící prášek na světě? Ještě důležitější bylo pochopitelně to, že doktor Proktor varí nejlepší karamelový pudink na světě, je nejlepší přítel a soused na světě a že je naučil nedělat si těžkou hlavu z těch, kteří je mají za ubohý béčkový tým skládající se z mrňavého klučiny se zrzavými vlasy, plaché culíkaté holky a nadprůměrně potřeštěného profesora se začouzenými brýlemi na motocykl.

„My totiž víme něco, co oni nevědí,“ říkával vždycky Proktor. „My víme, že když si přátelé slíbí, že si nikdy nepřestanou pomáhat, je jedna plus jedna plus jedna mnohem víc než tři.“

A to je pravda pravdoucí. Ale na to, že to je jejich přítel, toho zas tak moc nenapsal. Jedna jediná obyčejná pohlednice během tří měsíců, které utekly od doby, kdy profesor nasedl na svůj motocykl, nasadil si koženou helmu na hlavu a dal jim sbohem, aby se rozjel do Paříže s odhodláním najít opět svou velkou životní lásku, Julietu Margarínovou. Ztratila se mu za záhadných okolností před mnoha a mnoha lety, když studoval ve Francii.

„Něco tu neseď!“ trvala na svém Líza. „No podívej se sám.“ Bulík se zadíval na pohlednici, kterou mu podala.

OZIL A UKILUB

CO MOP I SAVO MA

LOV – P rD

MIT DO PET etc

„Nepřijde mi divné to, jak se ten pohled namočil,“ pokračovala Líza, „ale spíš to, co je v něm napsáno! Kdo je například Ozil a Ukilub?“

„Je to všechno pozpátku!“ náhle vyhrkla Líza. „J-já m-myslím, že profesorovi hrozí nějaké nebezpečí,“ vykoktala a náhle úplně zbledla. „Přečti si to celé pozpátku.“ Bulík si to přečetl.

A vy můžete udělat totéž.

Hotovo? Pochopili jste?

No dobrá. Bulík to taky nepobral. „cte TEP OD TIM,“ četl Bulík nahlas. „DrP – VOLAM OVAS I POM OC. BULIKU A LIZO.“

Líza se pozorně zadívala na pohlednici. „Podívej se na tu šipku. Ukazuje na známku.“

„Už to mám!“ zvolal Bulík a hleděl ohromeně na svůj prst. „Ta pohlednice je tajná zpráva, o které se kromě nás nesmí nikdo jiný dozvědět. Proktorovi bylo jasné, že tak chytrá hlavička jako já hned pochopí, proč je ta zpráva napsaná tak divně. cte TEP OD TIM a šipka ukazující na známku,“ pokračoval. „To znamená, že zbytek zprávy je napsaný pod známkou! Stačí ji jenom odlepit.“

„Právě tohle už mi před nějakou chvilkou došlo,“ kroutila Líza hlavou.

Bulík podal pohlednici zpátky Líze a spokojeně popotáhl: „Co myslíš, no není to skvělé, že tu na řešení takových tajných šifer máme mě?“

„Na místě, kde byla přilepená známka, je něco napsáno, ale písmenka jsou tak malá, že je nepřečtu,“ řekla Líza a přidržela pohlednici blíže u světla.

„Ukaž to,“ zamručel Bulík, sebral jí pohled a usilovně mžoural očima. „No jistě,“ procedil mezi zuby a natáhl ruku, aniž by se na Lízu podíval. „Lupu, prosím.“